

KARI SUNI/SK

PITSINNYPLÄYSTÄ uudessa mittakaavassa. Tarmo Thorström, Suzanne Morlock ja Glenn Messersmith vääntävät alumiinivaijeria metalliapajassa klassiseksi Raumanpitsiksi.

Kanalin partaalle nousee kymmenmetrinen pitsiveistos

Teräspylväiden varaan alumiinivaijerista nyplättyä pitsiä.

Kari Suni
Rauma

● Kanalin varressa Raumalla sijaitsevaan Parpansalinpuistoon nousee pitsiaiheinen yhteisötaideteos. Kokoa on mittavasti, ja pitsi on järeää lankaa. Jos säät ja vuodenaajat sallivat, taideteos asennetaan puistoon loppuvuoden aikana.

Flight of Fancy -teos on Raumar-taiteilijavierasohjelman taiteilijoiden **Suzanne Morlockin** ja **Glenn Messersmithin** sekä raumalaisen pitsin monialataiteilijan **Tarmo Thorströmin** ideoinnin ja yhteistyön tulos.

Yhdysvaltalais-raumalaisella taideyhteistyöllä on syntymässä kymmenmetrinen ja leveydeltään nelimetrisen pitsiteos. Pitsi nyplätään vahvasta alumiinivaijerista, ja se kiinnitetään 11 teräspylvään kannateltavaksi.

RAUMALLA TYÖSKENTELEVÄT Suzanne Morlock ja Glenn Messersmith perehtyivät ennakolta Rauman merenkulku- ja käsityöperinteisiin. He ovat soveltaneet vanhoja laivojen kiinnitysten ja solmujen tekniikoita parhaillaan valmistusvaiheessa olevaan taideteokseen. Messersmith on taustaltaan arkkitehti ja hänen vastuullaan on mit-tavan teoksen rakennesuunnittelu.

USA:ssa Wyomingissa Jackson Holessa asuvat Morlock ja Messersmith ovat tehneet pitkään yh-

teistyötä. Suzanne Morlock on taiteentekijänä suuntautunut erityisesti käsityöhön ja kierrätysmateriaalien käyttöön.

Taideteos on parhaillaan valmistettavana Rauman Seudun Katulähteyksen Valo -työ- ja koulutusyksikössä, jonka metallialan tekijät ovat mukana osavalmistuksessa. Useat Rauman seudun yritykset sponsoroivat taideteosta materiaalihajoituksilla sekä rakentamisvaiheessa.

● Yleisöllä on mahdollisuus tutustua pitsiveistoksen valmistukseen ja taiteilijoihin avoimien ovien tilaisuudessa. Entisen meijerin tiloissa toimivan Valon pajan ovet ovat avoinna tiistaina 20. lokakuuta kello 15–18.

Aika muistoissa sekä tässä ja nyt

KIRJAT

Pertti Lassila: Armain aika
148 sivua. Teos, 2015.

● On juhannus huvilalla Tammissaarella, on meren ranta, kolme sukupolvea ja siipensä loukannut lokki. **Pertti Lassilan** romaani *Armain aika* alkaa upealla kerronnalla eräästä 1950-luvun kesästä. Vaikka juuri mitään ei tapahdu, kieli houkuttelee ja soi. Meren rannan viipyilevä tunnelma tuo mieleen suomalaisten modernistien klassikot parhaimmillaan.

Ihastelen kirjailijan soljuvaa lausetta ja näkökulmia vaihtavaa kerrontaa. Lassilan vahvuus on ehdottomasti naisten ja lasten maailman kuvaus, tällä kertaa Eilan ja hänen poikansa Kimmon. Eilan rakkaus sängyssä kynnenaluset mustina ja poski pihkaisena nukkuvaa poikaa kohtaan muuttuu sanoista todelli-

PERTTI LASSILAN Armain aika ei yllä esikoisen tasolle.

suudeksi. Yhtä vahvasti välittyvät Kimmon ja siiprikon lokin yhteiset hetket.

Mutta sitten tapahtuu jotakin kummaa. Ensin ontuu isoisa Kaaron menneisyyden selittelevä muistelu, ja kunnolla kerronta notkahtaa, kun Eila kahvittelee tätinsä Kertun kanssa: naiset kertaavat jaarittelevin puheenvuoroin menneisyyttään, joka kaikkein päätellen on heille molemmille

tuttu. Alun kuulaista lauseista ei ole jäljellä mitään, eikä omituiselle kerronnalliselle ratkaisulle löydy selitystä.

Selittelevän jakson jälkeen kirjailija onneksi näyttää taas kerronnan taitonsa, jatkaa värisyttäviin lauseisiinsa: ”Kalliolta poika tähyili lahdenselälle, jossa laineet läikkyivät, ja vesilintu keinui kaukana.”

Vaikka *Armain aika* ei ole samalla tavalla eheä ja kirkkaasti viisas kuin Lassilan hieno esikoinen *Ihmisten asiat*, antaa tämänkin tarina ajateltavaa: Lapsi ei vielä tiedä, että vaikka elämä on lahja, on todellisuus julma ja kohtuuton. Lapselle aika on tässä ja nyt, tavallisuuden ja arjen keskellä, kun aikuiselle aika on liian usein vain muistoja, mennyttä. ”*Maailma ei ole mitään muuta, se on vain se, miltä se näyttää... eikä sen takana ole mitään*”, miettii Kaarlo.

MARJAANA ROPONEN

LEVYT

Ilkka Rantamäki: Letters From Dark Country.

★★★★

Yhden toista vuoden pesti jazzin läänintaiteilijana taisi padota kitaristi **Ilkka Rantamäen** omaa luovuuksia siihen malliin, että nyt musiikkia tulvii tsunamin lailla. Siitä kertoo tunnin ja vartin kestävä 17-raitainen paluualbumi. Studiassa on lappanut väkeä kuin hulluilla päivillä jopa edesmenneittä saksofonisti **Pekka Pöyryä** myöten. Tosin hänen osuutensa on taltioitu jo kesällä 1980.

Kun Rantamäki itse käsittelee lukuisia instrumentteja aina kitaroista sitariin ja sarodiin, lopputuloksesta kehkeytyy todellinen sateenkaari. Ensin se tuo mieleen kollega **John McLaughlinin** mahavishnuilut, sitten kosketinsoittaja **Anssi Tikanmäen** maisemakuvat ja lopulta vaikka mitä Beatlesista alkaen.

Monimuotoisuus pitää mielenkiinnon yllä puolivälin vaiheille, mutta alkaa sitten uuvuttaa. *Letters From Dark Country* olisi kaivannut editointia, jäsenystä ja rönsyjen karsimista. Kovinta ydintä on päämiehen hurja sähkökitarointi.

ILARI TAPIO

Ricky-Tick Big Band & Julkinen Sana: Korottaa panoksi.

★★★★

Vanhan koulun rap-riimittäjien ja vielä vanhemman koulun big bandin 2010-lukulainen liitto ei jäänyt yhden levyn villitykseksi. Kapellimestari **Valtteri Pöyhönen** sekä moottoriturvat **Pa-leface**, **Redrama** ja **Tommy Lindgren** korottavat panoksia toissavuotisen *Burna*n jälkeen, ja kassahan kilisee. Voittajien on helppo hymyillä. Saaga jatkuu.

Uutuuden viehätystä ja yllätysmomenttia 23-miehisellä kokoonpanolla ei enää ole puolellaan, mutta kokemuksen tuomaa näkemystä on. Enää ei ole tarvinnut kantaa huolta prototyypin toimivuudesta. Nyt on voitu vapaasti keskittyä konseptin kehittämiseen, virittämiseen ja hiomiseen.

Se näkyy ja kuuluu eriparisten elementtien entistä sulavampana ja hivenen popimpuna fuusiona. Sävellykset ja sovitukset sekä soitot ja sanat rullaavat ilmoille harkitummin mutta silti rennommin. Esikoisen erinomaisuuksista seuraajalta puuttuvat vain nimipala *Julkinen sanan* tapainen sisäänvetäjä sekä sellainen syväluotaus kuin *Ei tunnu missään*.

ILARI TAPIO

Death Hawks: Sun Future Moon

★★★★

Tässä on todellista syysmusaa. **Death Hawksin** kolmas albumi on täynnä sellaista psykedeelistä seesteisyyttä, että voi tuntea, kuinka syystuuli hyväilee partaa.

Taitava nelikko ei 1970-lukulaisia juuriaan peittele ottaessaan mukaan mausteita niin krautrockista, progesta kuin jopa AOR:sta. *Behind Thyme* -kappale on linnunlauluineen ja enkelikuoroineen harvinainen rock-biisi – aurinkoisen onnellinen.

Yhtyeen kitaristi-laulajan **Teemu Markkulan** laiska lauluääni sopii yleistunnelmaan, mutta valitettavasti se samalla myös hankaloittaa sanoitusten ymmärtämistä.

JUKKAPEKKA VARJONEN

